

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA *OPĆOJ AUDIJENCIJI* Srijeda, 8. svibanj 2019. [\[Multimedia\]](#)

Apostolski pohod Bugarskoj i Sjevernoj Makedoniji

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Vratio sam se jučer, kasno navečer, s trodnevnog apostolskog putovanja koje me odvelo u Bugarsku i Sjevernu Makedoniju. Zahvaljujem Bogu što mi je dao da ostvarim te pohode i još jednom zahvaljujem građanskim vlastima dviju zemalja koje su me primile s velikom ljubaznošću i raspoloživošću. Moj najsrdaniji „hvala“ ide biskupima i crkvenim zajednicama dviju zemalja za toplinu i predanost kojima su pratili moje hodočašće.

U Bugarskoj me je vodila živa uspomena na sv. Ivana XXIII. koji je u tu zemlju poslan 1925. godine kao vizitator a zatim kao apostolski delegat. Potaknut njegovim primjerom dobrohotnosti i pastirske ljubavi susreo sam tamošnji puk, pozvan da djeluju kao most između Središnje, Istočne i Južne Europe; geslom „Pacem in terris“ pozvao sam sve da kroče putem bratstva; i na tome putu me posebno obradovao korak naprijed učinjen susretom s patrijarhom Bugarske pravoslavne Crkve Neofitom i članovima Svetog sinoda. Kao kršćani, naš poziv i poslanje je biti znak i oruđe jedinstva. I mi to možemo biti, uz pomoć Duha Svetoga, stavljajući ono što nas ujedinjuje ispred onoga što nas je dijelilo ili nas još uvijek dijeli.

Današnja Bugarska je jedna od zemalja koje su evangelizirali sveti Ćiril i Metod, koje je sv. Ivan Pavao II. pridružio svetom Benediktu kao zaštitnike Europe. U Sofiji, u veličanstvenoj sabornoj crkvi svetoga Aleksandra Nevskog, zastao sam u molitvi pred svetom slikom dvojice svete braće. Oni, koji su bili porijeklom iz Grčke, iz Soluna, znali su kreativno koristiti svoju kulturu da prenose kršćansku poruku slavenskim narodima; osmislili su novu abecedu kojom su preveli Bibliju i liturgijske tekstove na slavenski jezik. I danas postoji potreba za strastvenim i kreativnim vjerovjesnicima, tako da evanđelje dopre do onih koji ga još uvijek ne poznaju i ponovno natapa krajeve u kojima su se drevni kršćanski korijeni sasušili. U toj perspektivi dvaput sam slavio euharistiju s katoličkom zajednicom u Bugarskoj i potaknuo je da bude puna nade i plodna rodilja. Ponovno zahvaljujem tom Božjem puku koji mi je pokazao toliku vjeru i toliku ljubav.

Posljednji čin putovanja u Bugarsku bio je u zajedništvu s predstavnicima različitih religija: molili smo od Boga dar mira, dok je skupina djece nosila zapaljene baklje, simbol vjere i nade.

* * *

U Sjevernoj Makedoniji pratila me snažna duhovna prisutnost svete Majke Terezije iz Calcutte (Kolkata), koja je rođena u Skoplju 1910. godine i ondje, u svojoj župi, primila sakramente kršćanske inicijacije i naučila ljubiti Isusa. U toj ženi, sitnoj ali punoj snage zahvaljujući djelovanju Duha Svetoga, vidimo sliku Crkve u toj zemlji i na drugim periferijama svijeta: malu zajednicu koja, s Kristovom milošću, postaje gostoljubivi dom gdje mnogi nalaze okrjepu za svoj život. U Memorijalnom centru Majke Terezije molio sam u prisutnosti drugih vjerskih vođa i velike skupine siromašnih i blagoslovio sam prvi kamen njoj posvećenog svetišta.

Sjeverna Makedonija je neovisna država od 1991. godine. Sveta Stolica ju je nastojala od samih početaka podržati na njezinu putu i svojim sam dolaskom htio prije svega potaknuti njezinu tradicionalnu sposobnost da ugošćuje pripadnike različitih etničkih i vjerskih skupina, kao i njezinu predanost prihvaćanju i pružanju pomoći velikom broju migranata i izbjeglica tijekom kritičnog razdoblja 2015. i 2016. godine. Ondje postoji veliko gostoprimstvo, oni imaju veliko srce. Migranti im stvaraju probleme, ali ih primaju i vole, a probleme rješavaju. Ovo je velika stvar kod tog naroda. Molim jedan pljesak za taj narod!

Sjeverna Makedonija je mala zemlja s institucionalnog stanovišta; mala zemlja koja se treba otvoriti širokim horizontima a da ne izgubi svoje korijene. Zato je bilo znakovito da se upravo ondje održao susret s mladima. Mladići i djevojke različitih kršćanskih denominacija, kao i drugih religija – muslimani, na primjer –, svima im je zajednička želja da izgrade nešto lijepo u životu. Pozvao sam ih da sanjaju velike snove i budu odvažni, poput mlade Agnese – buduće Majke Tereze – slušajući glas Boga koji govori u molitvi i u tijelu braće u potrebi. Bio sam zadivljen kad sam otišao posjetiti sestre Majke Tereze: bile su sa siromašnima i bio sam duboko dirnut evanđeoskom nježnošću tih žena. Ta je nježnost plod molitve, klanjanja. One prihvaćaju sve, osjećaju se kao sestre, majke sviju, rade to s nježnošću. Mnogo puta mi kršćani gubimo tu dimenziju nježnosti, a kad nema nježnosti, postajemo previše ozbiljni, kiseli. Ove sestre su mile u nježnosti i čine milosrđe, ali milosrđe takvo kakvo jest, bez pretvaranja u nešto drugo. Međutim, kad činimo djela milosrđa bez nježnosti, bez ljubavi, to je kao da bacamo čašu octa na djelo milosrđa. Međutim, milosrđe je radosno, nije kiselo. Ove sestre su prekrasan primjer. Neka ih Bog sve blagoslovi!

Osim svjedočanstava mladih, u Skoplju sam slušao svjedočanstva svećenikâ i posvećenih osoba. To su muškarci i žene koji su darovali život Kristu. Prije ili kasnije im dođe napast da kažu: „Gospodine, što je ovaj moj mali dar pred problemima Crkve i svijeta?“ Zato sam ih podsjetio da malo kvasca može učiniti da sve tijesto uskvasa, a malo mirisa, čistog i bogatog, sve oko sebe okupa svojim mirisom.

To je otajstvo Isusa – Euharistije, tog sjemena novog života za cijelo čovječanstvo. Na misi koju smo proslavili na skopskom Trgu obnovili smo, na jednoj periferiji današnje Europe, čudo Gospodina koji je s nekoliko kruhova i riba, razlomljenih i podijeljenih, utažio glad mnoštva. Njegovoj neiscrpoj Providnosti povjeravamo sadašnjost i budućnost narodâ koje sam posjetio na ovom putovanju. Sve vas sad pozivam da uputite molitvu Majci Božjoj da blagoslovi ove dvije zemlje: Bugarsku i Sjevernu Makedoniju.

[Zdravo Marijo...]